

Versiune anonimată

Traducere

C-105/20 - 1

Cauza C-105/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

27 februarie 2020

Instanța de trimitere:

Tribunal du travail de Nivelles (Belgia)

Data deciziei de trimitere:

3 februarie 2020

Reclamantă:

UF

Pârâtă:

Union Nationale des Mutualités Libres (Partenamut) (UNMLibres)

**Tribunal du travail du Brabant wallon [Tribunalul pentru Litigii de Muncă
din Brabantul Valon]**

Division Nivelles [Secția Nivelles]

5e chambre [Camera a 5-a]

Hotărâre [OR 2]

ÎN CAUZA:

UF, [omissis],

reclamantă și reclamantă în intervenție forțată,

[omissis].

ÎMPOTRIVA:

1. A.S.B.L. PARTENA, Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants

[omissis]

1 pârâtă,

[omissis].

2. INSTITUT NATIONAL D'ASSURANCES SOCIALES POUR TRAVAILLEURS INDÉPENDANTS, prescurtat „INASTI”,

[omissis]

2 pârâtă,

[omissis]

ȘI ÎMPOTRIVA:

UNION NATIONALE DES MUTUALITÉS LIBRES (PARTENAMUT), prescurtat „UNMLIBRES”, organism asigurător recunoscut în materia asigurării obligatorii de sănătate și de invaliditate, [omissis] denumit în continuare „UNML sau PARTENAMUT”,

pârâtă în intervenție forțată,

[omissis]

* * *

[omissis] **[OR 3]**

I. PRECIZĂRI PRIVIND PROCEDURA

[omissis][procedura națională]

II. OBIECTUL ACȚIUNII

Prin cererea introductivă din 23 octombrie 2006, UF a solicitat obligarea ASBL PARTENA, a UNMLIBRES (de care depinde PARTEMUT) și a INASTI, în solidar, [omissis] la plata unei sume de 2 041,91 euro, cu titlu de indemnizație forfetară de maternitate pentru lucrătoarele care desfășoară activități independente.

[omissis] [cerere de obligare la plata cheltuielilor de judecată]

III. SITUAȚIA DE FAPT [omissis]

[omissis]

– [omissis] [OR 4]

– Prin hotărârea din 11 mai 2017, instanța de trimitere, într-o altă compunere:

– [omissis]

– [omissis] a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene [omissis] două întrebări preliminare [omissis]:

[omissis] [a enunțat întrebări preliminare, identice cu întrebările care figurează în dispozitiv]

– [omissis]. [OR 5]

– La 5 octombrie 2017 [Ordonanța din 5 octombrie 2017, JO, C-321/17, nepublicată, EU:C:2017:741], Curtea de Justiție a Uniunii Europene a declarat cererea de decizie preliminară [omissis] vădit inadmisibilă pentru următoarele motive:

– cadrul factual din litigiul principal este prezentat într-un mod foarte lacunar. [omissis];

– decizia de trimitere nu indică motivele pentru care UF nu ar putea beneficia de indemnizația forfetară prevăzută în cadrul asigurării de maternitate în favoarea lucrătoarelor care desfășoară activități independente;

– cadrul normativ al litigiului principal [omissis] [:] instanța de trimitere se referă, în întrebările formulate, la Decretul regal din 20 iulie 1971]. Totuși, ea nu prezintă, în decizia sa, conținutul dispozițiilor acestui decret care se pot aplica în cauza principală;

– instanța de trimitere nu prezintă cu precizia și cu claritatea necesare motivele pentru care consideră că această interpretare îi pare necesară sau utilă pentru soluționarea cauzei principale. Pe de altă parte, nu a explicat care este legătura dintre dreptul Uniunii și legislația națională aplicabilă litigiului principal.

Curtea consideră [omissis]: „*Trebuie să se arate însă că instanța de trimitere păstrează posibilitatea de a prezenta o nouă cerere de decizie preliminară atunci când va fi în măsură să furnizeze Curții toate elementele care să îi permită acesteia să se pronunțe (a se vedea în acest sens Ordonanța din 12 mai 2016, Security Service și alții, C-692/15-C-694/15, EU:C:2016:344, punctul 30, precum și jurisprudența citată)*”.

- La 28 decembrie 2018, UF a solicitat închiderea fazei scrise a procedurii în fața instanței de trimitere, precizând că revine instanței care a adresat o întrebare preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene sarcina de a preciza situația de fapt a litigiului și reglementarea belgiană.

[omissis]. [procedura națională] [OR 6]

IV. DISCUȚIE

A. Situația de fapt

[omissis]

Reclamanta propune să se aducă la cunoștința Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele elemente:

- 1 Între lunile ianuarie 2002 și decembrie 2010, UF a desfășurat două activități profesionale și intra sub incidența a două sisteme diferite:
  - era lucrătoare salariată cu jumătate de normă (50 %) în calitate de asistentă la universitate,
  - cu titlu suplimentar, era independentă, fiind avocată în Baroul Bruxelles.

În această perioadă, UF a contribuit la sistemul de asigurări a lucrătorilor care desfășoară activități independente și a plătit contribuții sociale ca lucrătoare care desfășoară activități independente cu titlu suplimentar.

Totuși, ținând seama de quantumul veniturilor sale ca lucrător independent, contribuțiile respective nu au fost calculate pe baza unei activități desfășurate în calitate de lucrător independent cu titlu suplimentar, ci potrivit sistemului lucrătorilor independenți cu titlu principal, respectiv o sumă de 4 234,16 euro pentru anul 2006.

- 2 La 1 martie 2006, UF a dat naștere unui copil [omissis].
- 3 În calitatea sa de lucrătoare salariată, a primit în luna mai 2006 o indemnizație de maternitate în quantum brut de 3 458,54 euro.

Această sumă a fost calculată potrivit sistemului lucrătoarelor salariate, respectiv 82 % din quantumul remunerației sale pentru [activitatea] cu jumătate de normă la universitate în primele 30 de zile, iar ulterior 75 % din aceeași remunerație pentru următoarele 2 luni.

Prin urmare, indemnizația de maternitate acoperă doar o parte din activitatea profesională a UF, și anume activitatea sa salariată, și corespunde în speță unei sume nete de aproximativ 1 000 de euro pe lună timp de 3 luni.

În ceea ce privește activitatea independentă, UF nu a primit nicio indemnizație de maternitate și a trebuit nu numai să înceteze să mai lucreze, ci și să plătească în continuare contribuțiile sociale în calitate de lucrătoare care desfășoară activități independente, nefiind prevăzută nicio scutire de la plata acestor contribuții pe durata concediului de maternitate.

Suma primită efectiv este, așadar, cu mult mai mică decât resursele de care beneficia UF la acea dată, dacă se ține seama de remunerația sa la universitate și de veniturile sale ca avocată. [OR 7]

Astfel, pentru cele 9 luni în care a lucrat în anul 2006 (celelalte 3 luni fiind incluse în cadrul concediului de maternitate), UF a încasat o sumă brută de 11 274,02 euro ca remunerație din partea universității și o sumă brută de 27 480 de euro din onorariile de avocat.

[omissis]

- 4 Pentru a acoperi în mod adecvat perioada de concediu de maternitate, UF a introdus [omissis], în calitate de lucrătoare care desfășoară activități independente, o cerere de acordare a indemnizației forfetare în cadrul asigurării de maternitate.

Această indemnizație forfetară se ridică la o sumă brută de 2 041,91euro.

Nici PARTENA, nici PARTENAMUT, nici UNMLIBRES nu au dat curs acestei cereri.

Or, în perioada acoperită de această indemnizație, era interzis ca UF să efectueze vreo activitate profesională.

UF se afla în concediu de maternitate și, întrucât a efectuat întreaga perioadă prenatală și postnatală, nu a desfășurat nicio muncă timp de 3 luni, și anume între sfârșitul lunii februarie 2006 și jumătatea lunii iunie 2006;

În această perioadă, ea a continuat totuși să plătească contribuțiile sociale ca lucrătoare care desfășoară activități independente, întrucât cuantumul acestor contribuții se calculează pe trimestru (dat fiind că UF a avut calitatea de lucrătoare care desfășoară o activitate independentă până la sfârșitul lunii februarie 2006 și începând de la jumătatea lunii iunie 2006);

- 5 Prin scrisoarea din 4 septembrie 2006, avocatul doamnei UF a solicitat explicații de la PARTENA cu privire la cererea de acordare a indemnizației forfetare în cadrul asigurării de maternitate.

Prin scrisoarea din 25 septembrie 2006, PARTENA a răspuns că indemnizația de maternitate a fost suportată de societatea de asigurări la care era afiliată UF.

UF a introdus o acțiune împotriva acestei decizii [omissis] la 23 octombrie 2006.

- 6 La 25 octombrie 2006, PARTENAMUT a trimis UF un formular pentru a solicita acordarea indemnizației de maternitate în sistemul lucrătorilor independente.
- 7 La 9 noiembrie 2006, Partena a confirmat avocatului doamnei UF refuzul său de a plăti indemnizația de maternitate. **[OR 8]**

Prin cererea introductivă *[omissis]* din 23 octombrie 2006, UF a solicitat obligarea ASBL PARTENA, a UNION NATIONALE DES MUTUALITES LIBRES — denumită în continuare „UNMLIBRES” (de care depinde PARTENAMUT) și a INASTI la plata, în solidar, *[omissis]*, a unei sume de 2 041,91 euro cu titlu de indemnizație forfetară de maternitate pentru lucrătoarele care desfășoară activități independente.

[omissis] [cerere de obligare la plata cheltuielilor de judecată]

- 8 *[omissis]*
- *[omissis]*. [elemente de procedură națională]
- 9 Prin hotărârea din 11 mai 2017, tribunal du travail du Brabant wallon [Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Brabantul Valon], Division Nivelles [Secția Nivelles]:
- *[omissis]*;
  - Cu titlu interlocutoriu, a adresat Curții de Justiție a Uniunii Europene *[omissis]* două întrebări preliminare *[omissis]*:
[omissis] **[OR 9]** *[omissis]* [redarea textului întrebărilor preliminare]

Tribunalul intenționează să se refere la această analiză a faptelor.

B. Cadrul juridic al întrebării preliminare

1. Indemnizația forfetară în cadrul asigurării de maternitate și prestația adecvate

Reclamanta precizează *[omissis]*:

- 1 În Belgia, sistemul de securitate socială se înscrie, la origine, în tradiția „bismarckiană”. Acesta este conceput în esență ca „asigurare”:
- 1° El asigură lucrătorii și familiile lor împotriva consecințelor pierderii activității, cu alte cuvinte în caz de șomaj, de incapacitate de muncă, de deces al lucrătorului, de împlinire a vârstei de pensionare.
  - 2° Este finanțat din contribuțiile sociale plătite de lucrători și de angajatori.

- 3° Se acordă persoanelor care au participat la finanțarea sa, cu alte cuvinte care au lucrat și au contribuit o perioadă suficientă.
- 4° Este administrat de reprezentanții lucrătorilor și ai angajatorilor.

„Principiul asigurării” are consecințe asupra naturii dreptului la prestații și asupra obligației de cotizare.

Pe de altă parte, **prestațiile reprezintă contrapartida participării la finanțarea sistemului**. În principiu, acordarea dreptului depinde așadar, doar de două chestiuni: a contribuit lucrătorul suficient la finanțare? S-a produs riscul? Desigur, modalitățile acestui drept sunt foarte numeroase. Însă, conceput în acest mod, sistemul nu ia în considerare condiții legate în special de merit sau de necesitate.

Pe de altă parte, **plata contribuțiilor garantează intervenția asigurării în cazul în care se produce riscului acoperit**. Acesta conferă dreptul la prestații. Situația este aceeași în ceea ce privește primele în cadrul asigurărilor private. Prin urmare, lucrătorul care și-a plătit contribuțiile poate invoca un drept subiectiv la prestația socială, astfel cum este organizată de legislație. Dimpotrivă, acesta nu dispune de un drept subiectiv cu privire la contribuții: nu poate solicita nici restituirea lor, nici o prestație echivalentă contribuțiilor plătite.

Prestația de securitate socială în cadrul concediului de maternitate [OR 10]

- 2 În Belgia, concediul de maternitate se încadrează în asigurarea obligatorie de sănătate. Jurisprudența belgiană (Cour constitutionnelle [Curtea Constituțională], Hotărârea nr. 51/2013 din 28 martie 2013) a avut deja ocazia să decidă că, în cadrul asigurării obligatorii de sănătate, legislația belgiană încalcă articolele 10 și 11 din Constituție prin faptul că nu permite unui lucrător care efectuează o activitate cu jumătate de normă ca salariat și o activitate cu jumătate de normă ca lucrător independent să se afle în incapacitate de muncă doar pentru una dintre cele două activități, obligând lucrătorul respectiv să își înceteze toate activitățile, chiar dacă originea incapacității sale de muncă își găsește sursa doar într-una dintre activitățile sale.

Dreptul belgian prevede două sisteme distincte în funcție de activitatea lucrătorului și de afilierea acestuia la sistemul de securitate socială al lucrătorilor salariați sau care desfășoară activități independente.

În cadrul indemnizației pentru lucrătoarele care desfășoară activități salariate, dispozițiile relevante în dreptul belgian sunt următoarele:

- **În primul rând, loi du 14 juillet 1994 relative à l’assurance obligatoire soins de santé et indemnités [Legea din 14 iulie 1994 privind asigurarea obligatorie pentru sănătate și indemnizații]** prevede plata unei prestații numite „indemnizație de maternitate” în favoarea lucrătoarelor care desfășoară activități salariate, cu condiția expresă ca acestea să fi încetat orice activitate (articolul 113);

- În al doilea rând, arrêté royal du 3 juillet 1996 portant exécution de la loi relative à l'assurance obligatoire soins de santé et indemnités [Decretul regal din 3 iulie 1996 privind punerea în aplicare a Legii referitoare la asigurarea obligatorie de sănătate și despăgubiri] (în versiunea sa aplicată la acea dată) prevede că: „*Nivelul indemnizației de maternitate este stabilit la 79,5 % din remunerația pierdută prevăzută la articolul 113 al treilea paragraf din legea coordonată, în primele treizeci de zile ale perioadei de repaus de maternitate, astfel cum este definită la articolele 114 și 115 din legea coordonată, și la 75 % din aceeași remunerație, începând din cea de a treizeci și una zi a acestei perioade.*

Totuși, în primele treizeci de zile ale perioadei de (protecție a maternității), titularii prevăzuți la articolul 86 § 1 punctul 1° literele a) și b) din legea coordonată beneficiază de o indemnizație de maternitate care se ridică la 82 % din remunerația pierdută menționată mai sus, fără să fie necesar să se aplice limitarea remunerației prevăzute la articolul 113 al treilea paragraf menționat mai sus” [la articolul 216] [omissis]

În ceea ce privește lucrătoarele care desfășoară activități independente, dispozițiile relevante în dreptul belgian sunt următoarele:

- articolul 94 și următoarele din arrêté royal du 20 juillet 1971 instituant une assurance indemnités et une assurance maternité en faveur des travailleurs indépendants et des conjoints aidants [Decretul regal din 20 iulie 1971 de instituire a unei asigurări de despăgubiri și a unei asigurări de maternitate în favoarea lucrătorilor care desfășoară activități independente și a soților colaboratori] (în vigoare de la 1 ianuarie 2003) prevăd acordarea unei indemnizații de maternitate forfetare în favoarea lucrătoarelor independente;
- articolul 97 din decretul regal menționat prevede însă că: „*Indemnizația de maternitate se scade din cuantumul indemnizațiilor pe care le poate pretinde titularul în temeiul Legii coordonate din 14 iulie 1994 privind asigurarea obligatorie pentru sănătate și indemnizații (săptămânile de repaus de maternitate menționate la articolul 93)”;*

Pe toată perioada concediului de maternitate, lucrătoarea independentă are obligația să plătească în continuare contribuțiile sociale și, prin urmare, să participe la finanțarea sistemului lucrătorilor independenți. **[OR 11]**

Astfel, în ceea ce privește situația lucrătoarei care contribuie atât în calitate de lucrătoare salariată, cât și de lucrătoare independentă cu titlu suplimentar, reglementarea utilă figurează în Decretul regal din 20 iulie 1971. Acest decret exclude lucrătoarele independente cu titlu suplimentar de la beneficiul indemnizației de maternitate pentru motivul că nu contribuie cu titlu principal (ceea ce nu se regăsește în speță) și că, în principiu, ele primesc un drept la indemnizația de maternitate în alt sistem de securitate socială.

Articolul 3 din Decretul regal din 20 iulie 1971 prevede excluderea după cum urmează:

„Sunt titulari ai asigurării instituite prin prezentul decret:

1° lucrătorii independenți care intră sub incidența Decretului regal nr. 38 din 27 iulie 1967, cu excluderea (...)

b) persoanelor impozabile care, în temeiul articolului 12 § 21 din decretul regal menționat nu sunt obligate la plata niciunei contribuții sau sunt obligate numai la plata unei contribuții reduse” (sublinierea noastră).

Stabilirea sumei care trebuie plătită de lucrătorii care desfășoară o activitate independentă cu titlu suplimentar este prevăzută la articolul 12 § 2 din arrête royal n° 38 du 27 juillet 1967 organisant le statut social des travailleurs indépendants [Decretul regal nr. 38 din 27 iulie 1967 privind statutul social al lucrătorilor independenți], care are următorul cuprins:

„Persoana impozabilă care, în afara activității care intră sub incidența prezentului decret, desfășoară în mod obișnuit și cu titlu principal o altă activitate profesională, nu este obligată la plata niciunei contribuții în cazul în care veniturile sale profesionale în calitate de lucrător independent, dobândite în anul în care plătește contribuția menționată la articolul 11 § 2, nu ating suma de 405,60 euro. Atunci când veniturile respective ating cel puțin 405,60 euro, persoana impozabilă este obligată la plata următoarelor contribuții anuale (...)”.

Prin urmare, se prevede că lucrătorul independent cu titlu suplimentar nu este obligat la plata niciunei contribuții sau este obligat numai la plata unor contribuții sociale reduse.

Astfel, Decretul regal din 20 iulie 1971 nu ține seama de cuantumul efectiv al contribuțiilor sociale plătite de lucrătorul independent și, prin urmare, nu permite să se ia în considerare situația reală în care se află lucrătorul independent cu titlu suplimentar, chiar dacă aceasta din urmă se află în aceeași situație ca și lucrătorul independent cu titlu principal care contribuie, la fel ca ea, până la nivelul cotei principale.

Pe de altă parte, Decretul regal din 20 iulie 1971 se referă la lucrătorii care desfășoară activități independente care plătesc o contribuție redusă, ceea ce nu este cazul lucrătorilor independenți cu titlu suplimentar care trebuie să plătească contribuții calculate în același mod ca și cele plătite de lucrătorii independenți cu titlu principal, pentru motivul că veniturile lor depășesc un anumit plafon (care se modifică în fiecare an).

2. Temeiul inegalității în speță: Decretul-regal din 20 iulie 1971

UF precizează [omissis]:

- 1 Decretul regal din 20 iulie 1971 pe care se întemeiază PARTENA pentru a respinge cererea formulată de UF pentru acordarea indemnizației de maternitate nu se poate aplica, deoarece acesta nu este conform cu principiul nediscriminării și cu dispozițiile referitoare la protecția maternității. [OR 12]

Mai precis, Decretul regal din 20 iulie 1971:

- (1) introduce o discriminare între lucrătoarele independente care lucrează cu fracțiune de normă cu titlu suplimentar (și care plătesc contribuții ca o lucrătoare cu titlu principal) și lucrătoarele independente care lucrează cu fracțiune de normă cu titlu principal, întrucât lucrătoarele care desfășoară o activitate cu fracțiune de normă ca lucrătoare independentă cu titlu principal primesc toată suma corespunzătoare indemnizației de maternitate, în timp ce lucrătoarele care desfășoară o activitate cu fracțiune de normă ca lucrătoare independentă cu titlu suplimentar și care sunt supuse la plata contribuției cu titlu principal nu primesc o indemnizație de maternitate.

Această situație discriminatorie trebuie examinată în paralel cu protecția maternității astfel cum este prevăzută de Directiva 92/85/CEE din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează care impune menținerea unei remunerații sau acordarea unei prestații adecvate pentru lucrătoare în timpul concediului de maternitate; doar lucrătoarele independente care lucrează cu fracțiune de normă cu titlu principal primesc o prestație adecvată;

- (2) introduce o discriminare directă între lucrătoarele salariate care desfășoară o activitate cu normă întreagă și lucrătoarele care combină, cu normă întreagă, o activitate salariată și o activitate independentă, în măsura în care doar lucrătoarelor din prima categorie li se acordă o prestație adecvată.
- 2 Pe durata concediului de maternitate, UF a primit o indemnizație de maternitate în temeiul Legii din 14 iulie 1994 privind asigurarea obligatorie pentru sănătate și indemnizații. În mod concret, aceasta a primit un procent din remunerația sa calculată pentru activitatea sa de salariată cu jumătate de normă, respectiv o sumă brută de 3 458,54 euro care acoperă trei luni de concediu de maternitate, adică o sumă netă de aproximativ 1 000 de euro pe lună.

În aceeași perioadă (și până în luna decembrie a anului 2010), ea a continuat să plătească contribuții sociale ca lucrător independent cu titlu suplimentar. Contribuțiile sociale plătite în acest temei au fost calculate pe baza unei activități desfășurate ca lucrătoare independentă cu titlu principal (respectiv o sumă de 1 058 de euro pe trimestru).

Cu toate acestea, pe durata concediului de maternitate, ea nu a mai încasat niciun venit ca lucrătoare independentă, întrucât a încetat să lucreze pentru a se ocupa de copilul său în concediul de maternitate.

În plus, astfel cum s-a precizat mai sus, pe toată perioada concediului de maternitate, lucrătoarea independentă are obligația de a continua să plătească contribuțiile sociale, a fortiori atunci când, după cum este cazul UF, concediul de maternitate se întinde pe două trimestre (primul și al doilea trimestru ale anului 2006), în care lucrătoarea independentă lucrează atât înainte de concediul de maternitate, cât și după acesta.

Pentru a-și completa veniturile substitutive ca lucrătoare salariată cu jumătate de normă, UF a introdus, așadar, o cerere pentru a putea beneficia de indemnizația de maternitate în temeiul Decretului regal din 20 iulie 1971 de instituire a unei asigurări de indemnizații și a unei asigurări de maternitate în favoarea lucrătorilor independenți. **[OR 13]**

- 3 PARTENA i-a refuzat această indemnizație pentru motivul că articolul 97 din decretul regal citat anterior prevede că această indemnizație de maternitate se scade din cuantumul indemnizațiilor pe care le poate pretinde titularul în temeiul Legii coordonate din 14 iulie 1994 privind asigurarea obligatorie pentru sănătate și indemnizații.

Potrivit raționamentului urmat de PARTENA, o lucrătoare care are dreptul la o indemnizație din asigurare de sănătate și invaliditate (în speță o indemnizație de maternitate), care desfășoară mai multe activități cu fracțiuni de normă (în speță, lucrătoare salariată și independentă), și care plătește contribuții sociale pentru fiecare dintre activitățile sale poate beneficia numai de o indemnizație de maternitate redusă și numai pentru una dintre activitățile sale desfășurate pe fracțiuni de normă (în speță, o parte redusă din remunerația sa în calitate de lucrătoare salariată).

Pe de altă parte, aceeași lucrătoare are obligația de a înceta orice activitate, dar nu poate beneficia de o indemnizație de maternitate care să acopere totalitatea prestațiilor sale de muncă.

Din considerațiile care precedă rezultă că indemnizația de maternitate redusă acordată unei lucrătoare care desfășoară două activități cu fracțiuni de normă și care plătește contribuții sociale pentru fiecare dintre prestațiile sale de muncă nu poate fi considerată o prestație stabilită la un astfel de nivel încât lucrătoarea respectivă să poată asigura întreținerea sa și a copilului său în bune condiții de sănătate și la un nivel de trai convenabil.

Refuzând plata acestei indemnizații forfetare către UF, PARTENA a împiedicat-o pe UF să beneficieze *in concreto* de o prestație adecvată care să acopere concediul său de maternitate, deși a contribuit efectiv la două sisteme de securitate socială în calitate de lucrătoare salariată și de lucrătoare independentă.

Tribunalul își însușește aceste explicații formulate de reclamantă.

Tribunalul consideră că acestea răspund la observațiile formulate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene care, prin Ordonanța din 5 octombrie 2017, a declarat

cererea de decizie preliminară [omissis], vădit inadmisibilă [omissis] [prezentarea motivării pentru care Curtea de Justiție a declarat cererea inadmisibilă]

Amintim și că Curtea de Justiție a Uniunii Europene a încheiat ordonanța sa după cum urmează: „*Trebuie să se arate însă că instanța de trimitere păstrează posibilitatea de a prezenta o nouă cerere de decizie preliminară atunci când va fi în măsură să furnizeze Curții toate elementele care să îi permită acesteia să se pronunțe*”. [OR 14]

Tribunalul consideră că această situație se regăsește: astfel cum s-a constatat deja, explicațiile furnizate de reclamantă răspund la observațiile formulate de Curtea de Justiție, căreia trebuie să i se adreseze cele două întrebări preliminare reluate în continuare.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

Tribunal [du travail du Brabant wallon] [Tribunalul pentru Litigii de Muncă din Brabantul Valon],

[omissis]

1) **adresează** Curții de Justiție a Uniunii Europene următoarele două întrebări preliminare:

[1] „Decretul regal din 20 iulie 1971 de instituire a unei asigurări de despăgubiri și a unei asigurări de maternitate în favoarea lucrătorilor care desfășoară activități independente și a soților colaboratori încalcă articolele 21 și 23 din Carta drepturilor fundamentale, Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează, Directiva 2006/54/CE a Parlamentului și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă), Directiva 86/613/CEE din 11 decembrie 1986 privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente, inclusiv agricole, precum și protecția maternității, și Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, pus în aplicare prin Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 cu privire la munca pe fracțiune de normă, prin faptul că nu prevede o prestație adecvată în cadrul concediului de maternitate pentru lucrătoarele independente care lucrează cu fracțiune de normă cu titlu suplimentar, dar care plătesc contribuțiile ca lucrătoare cu titlu principal, în timp ce lucrătoarele independente care lucrează cu fracțiune de normă cu titlu principal primesc întreaga sumă corespunzătoare indemnizației de maternitate?

[2] Decretul regal din 20 iulie 1971 de instituire a unei asigurări de despăgubiri și a unei asigurări de maternitate în favoarea lucrătorilor care desfășoară

activități independente și a soților colaboratori încalcă articolele 21 și 23 din Carta drepturilor fundamentale, Directiva 92/85/CEE a Consiliului din 19 octombrie 1992 privind introducerea de măsuri pentru promovarea îmbunătățirii securității și a sănătății la locul de muncă în cazul lucrătoarelor gravide, care au născut de curând sau care alăptează, Directiva 2006/54/CE a Parlamentului și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (reformă), Directiva 86/613/CEE din 11 decembrie 1986 privind aplicarea principiului egalității de tratament între bărbații și femeile care desfășoară activități independente, inclusiv agricole, precum și protecția maternității, și Acordul-cadru cu privire la munca pe fracțiune de normă, pus în aplicare prin Directiva 97/81/CE a Consiliului din 15 decembrie 1997 cu privire la munca pe fracțiune de normă, prin faptul că nu prevede o prestație adecvată în cadrul concediului de maternitate pentru lucrătoarele care combină, cu normă întreagă, o activitate salariată și o activitate independentă, în timp ce lucrătoarele independentă care lucrează cu normă întreagă primesc întreaga sumă corespunzătoare indemnizației de maternitate?”. [OR 15]

2) [omissis] [mențiuni privind informațiile prezentate]

[omissis]

[suspendarea judecării cauzei]